

90 000 i Arbejde. Jeg ved, at den højtærede Statsminister forleden Dag gav den samme trøsterige Forklaring til en Arbejderdeputation, der var oppe hos ham. Gud bevares, dette skal man tage for Statsmandstale!

Den højtærede Statsminister er Tilhænger af en forældet, en ældgammel Teori om, at Arbejdskraften er en Vare ligesom Flæsket og Kødet og Æggene. Men denne Teori godkender vi ikke; og denne Teori vil Arbejderne i Nutiden ikke leve efter. Der er Tale om Mennesker, Mennesker, der tilbyder deres Arbejdskraft; det er den eneste Ejendom, de har, og de tilbyder at lade den udnytte for derigennem at skaffe sig Udkommet, og naturligvis det bedst mulige Udkomme, ligesom den, der sælger Støvler eller Flæsk, og hvad han i øvrigt sælger, ønsker at faa den bedst mulige Pris for sin Vare og den størst mulige Fortjeneste. Men vedens Flæsket og Kødet er Varer i dette Ords rigtige Betydning, saa er Arbejdskraften, det levende Menneske, ikke en saadan Vare; thi til Arbejderen er det levende Liv knyttet og ofte en Familie, et Hjem, Børn at opdrage, Børn at forsørge; ganske andre Interesser er knyttet til ham end til de Æg og det Flæsk, der sendes til England eller andre Steder hen i Verden. Heldigvis har den højtærede Statsminister da heller ikke Magt til at gennemføre denne forkastelige Teori i Virkeligheden; han skal ikke gøre Regning paa, at han kan faa denne Teori knæsat. Om han er Regeringschef, eller hvad han maatte være, vil han den ene Gang efter den anden se denne Teori støde paa Modstand og blive slaaet ned af Arbejderne, som ikke længere er villieløse Væsener, som man kan betragte som en Vare, der kan sendes hid og did og behandles efter Forgodtbefindende! (Hør! fra Tilhørerpladserne.)

Formanden: Tilhørerne maa forholde sig rolige, saafremt de vil overvære Forhandlingerne.

Staaning: Den højtærede Statsminister beskæftigede sig med Arbejdsløsheden — selvfølgelig kan jeg sige —, og han fortalte os, hvad der er ganske nyt for mig, at i 1924 havde vi slet ingen Arbejdsløshed, det var helt forbi den Gang. Tænk, var det virkelig? Paa det Tidspunkt, da den højtærede nuværende Statsminister i 1924 havde slaaet Spillet over Ende med Hensyn til den Krisepplan, som jo i hvert Fald var lidt mindre vellykket den Gang, havde vi en Arbejdsløshed paa 21,9 pCt. Man kan dog

ikke sige, at det er helt uden Betydning, at over $\frac{1}{5}$ af Arbejderne var arbejdsløse paa det Tidspunkt. Og vi havde hele Aaret, hele 1924 igennem, en Arbejdsløshed svingende fra 22 pCt. og ned til en 5—6 pCt., saa man kan dog ikke paastaa, at der ingen Arbejdsløshed var. Den højtærede Statsminister burde have læst Statistikken, inden han fremsatte sin Paastand.

Men det, der dernæst skulde fremgaa af denne Tale, var jo, at den Gang, da vi endnu ikke var begyndt paa Kronestigningen, var vi saa lykkelige ingen Arbejdsløshed at have. Ja, det ved vi jo meget vel, at under Inflationen kan man skabe en forbigaaende kunstig Produktion. Tyskland har de sørgeligste Erfaringer om en Guldalder, hvor Inflationen gik sin Gang, og hvor der tilsyneladende var Arbejde. Nu træller Befolkningen for at betale, hvad det kostede. Selvfølgelig, under den Inflation, som den højtærede Statsminister var med til at fremkalde i en saadan Grad, som vi oplevede den, var der en Periode, hvor der tilsyneladende var Gang i Produktionen, men samtidig er der jo ingen Tvivl om, at den Periode var ødelæggende for Landets økonomiske Liv, og at den ikke kunde vedvare, i hvert Fald ikke uden ekstraordinære Lovgivningsforanstaltninger, der vilde føre os ind paa et helt andet System end det, vi har været indrettet paa herhjemme. Altsaa, vi skulde bort fra Inflationen, bort fra den kunstige Værditilstand, bort fra Papispekulationen og alt det andet. Og selvfølgelig vidste enhver, formentlig ogsaa den højtærede nuværende Statsminister, da han som Medlem af Landstinget hjalp til at bringe Valutaloven igennem i 1924, at den Stigning, som hermed indledtes, vilde føre ind i Deflationen, vilde medvirke til, at den kunstige, tilsyneladende Produktion, der fandtes, vilde stilne af, og at vi atter vilde komme ind i normale Tider, i sundere Tider, og at det vilde ske igennem Vanskeligheder. Hvad er da Fejlen? Fejlen er, at man ikke vilde tillade Gennemførelsen af de Hjelpeforanstaltninger, der kunde have mildnet Befolkningen Vilkaarene under denne Deflationskrise. Og den højtærede Statsminister, som nu er saa henrykt ved at kunne henvise — urigtigt for øvrigt — til 1924 som et Aar uden Arbejdsløshed, glemmer vel ikke den Tid, da han selv levede under Deflationen? Den højtærede Statsminister glemmer vel ikke den Tid, hvor Kronen steg under Ministeriet Neergaard, og hvor vi naaede 103 000 arbejdsløse? Den højtærede Minister bør huske den Tid, naar han nu taler saa haan-